

НАРОДНА ДУМКА

Стаття 5 Конституції України: Єдиним джерелом влади в Україні є народ

Аналітично-інформаційна газета

№ 10 (35)

14 квітня 2017 року

ПАСХА

Воспоминания детства: «Запах цветущей вишни»

Вместе со Спасителем воскресла и земля. Надела свой самый изысканный наряд. Деревья принарядились в белые и розовые платья. Распушилась, закудрявилась сирень. Цветы разукрасили все вокруг яркой радугой. Поля расстелили свои зелено-изумрудные ковры. Зацвели вишни.

А небо заиграло такой голубишной и чистотой, которые возможны только в мае. Это любимый день. Мы собрались вместе семьей, чтобы пообщаться почувствовать ту свободу, которую нам принес Господь. Слава Ему и хвала! Славное время, славный день! Вспоминаю день 1 мая много-много лет назад, когда закончилась война и наступила первая по-настоящему свободная весна. А с ней и праздник Пасхи. С раннего утра к нам приходят гости — в основном это старенькие бабушки. Мужчин мало, многие не вернулись с фронта. Несколько женщин с детьми.

Все опрятно одеты. На женщинах белые кофточки из ситца. Многие из них сшила моя мама.

Люди радостно здороваются друг с другом:

— Христос воскрес!

— Воистину воскрес!

Рассаживаются, тихонько переговариваются. Дедушка Степан поднимается. Придвигает к себе старую Библию. Открывает ее и читает. Мы слушаем внимательно. И мое детское воображение ведет меня в неведомую страну. Там злые люди задумали убить хорошего человека, сына самого Бога. Я представляю себе все это, и мое детское полное сострадания сердечко сжимается. А на глаза выступают слезы. Бабушка Лена вытирает их белым платочком. А затем и себе. Многие тоже плачут.

— Но мы не должны горевать, — говорит дедушка. — Христос ведь воскрес! Он пришел в этот мир, чтобы принести нам спасение. Поэтому будем его прославлять.

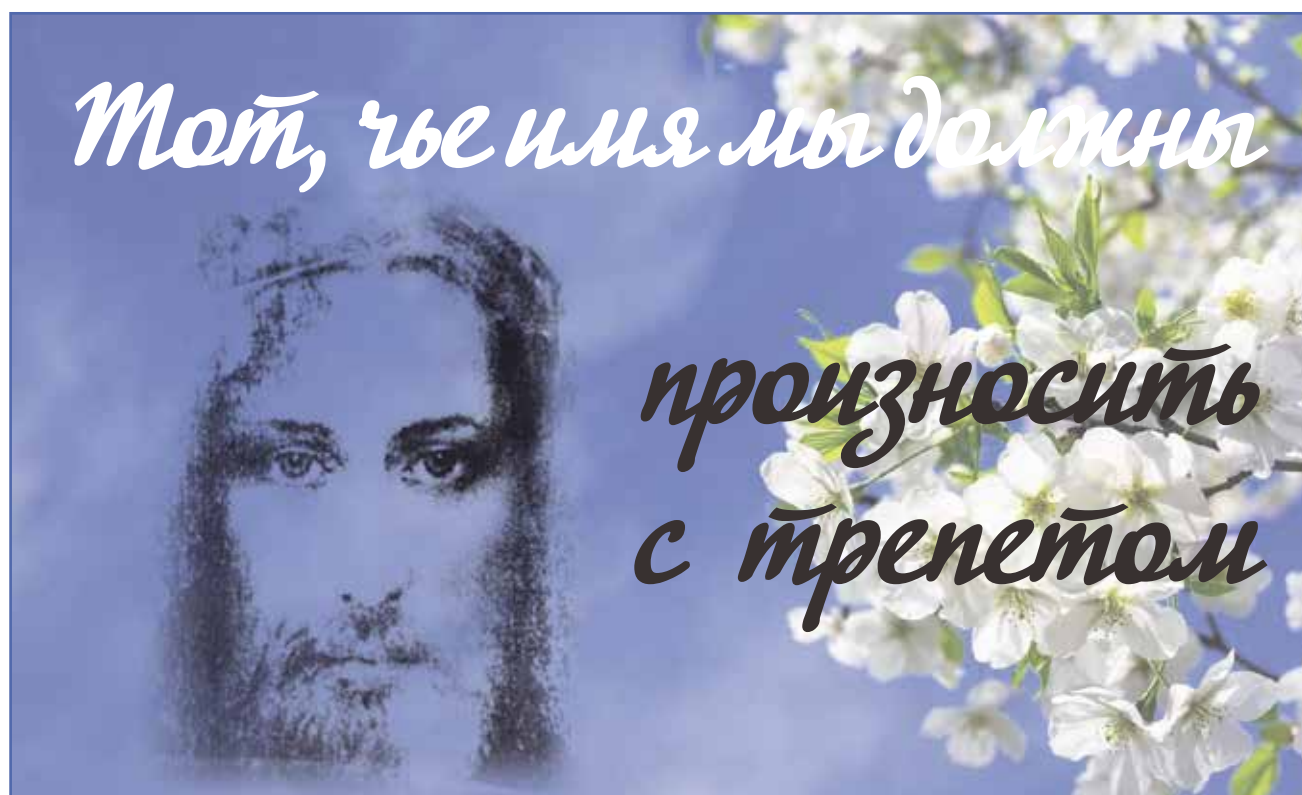
Христос — наша Пасха

Солнце повернуло на юг. И светит теперь прямо в наше окошко, лучи его падают на седые волосы дедушки. И от этого они кажутся воздушными и золотыми. Его серые глаза светятся теплотой и большой любовью.

Звучат песни и стихи. Я тоже подпеваю, успела выучить эти песни. Очень радостно, все улыбаются, обнимают друг друга, как настоящие братья и сестры. Женщины постарше все стараются дать мне маленькие подарки — яблоки, орехи, домашние пряники. Кто-то принес конфеты — делюсь с другими детьми.

Ближе к вечеру гости начинают расходиться. Некоторым надо ехать километров 15-20. Пустеет наш двор. Заходит солнышко. А в душе остается ни с чем несравнимое чувство особой любви — к тем, с кем общались, к своей семье. И к тому Христу, который так страдал ради нашего спасения. Пройдут годы, а теплота эта останется, как свет солнца. Как запах цветущей вишни. Как этой светлый май.

Это была первая Пасха, которую я запомнила на всю жизнь и описала в своей повести «Запах цветущей вишни». В дальнейшем мы отмечали этот прекрасный праздник ежегодно. Сначала тайно, в коммунистические времена. Тогда даже высокий пышный кулич нельзя было называть пасхой. А только булочкой или кексом. Позже пришла свобода, люди

Помню этот день в детстве. Тогда выдался день редкой красоты. Казалось, что небесные краски сошли на нашу землю, чтобы украсить ее к приходу незабываемого и величественного праздника — Пасхи. Мы все празднуем ее в разное время, но суть ее не меняется вот более двух тысячелетий — ХРИСТОС ВОСКРЕС!

стали ходить в церковь, где священники что-то говорили о Христе и его жертве. Но не все понимали суть этого праздника, хотя старались этот день сделать особым и торжественным. И снова, и снова звучит, как и прежде:

— Христос воскрес!

— Воистину воскрес!

Это вроде приветствия, вместо привычного «Добрый день!».

Но Он изъязвлен был за грехи наши и мучим за беззакония наши

Глубина же этих слов, на самом деле, заключается в том, что Сын Божий, Иисус Христос, пришел на землю, как простой человек. Рос в обыкновенной семье, в детстве играл с такими же ребятами. Но смысл его земной жизни был определен Небесным Отцом — спасение согрешившего человека от вечных мук ада. И когда пришло время, Он безропотно пошел на крест, чтобы исполнить волю Отца. Чтобы своей заместительной жертвой спасти грешное человечество и пострадать за него. Ему посвящена вся Библия. Но возьмем для примера одну главу из Библии — книги пророка Исаии, 53:

³ Он был презрен и умален пред людьми, муж скорбей и издевавший болезни, и мы отвращали от Него лице свое; Он был презираем, и мы ни во что ставили Его.

⁴ Но Он взял на Себя наши немощи и понес наши болезни; а мы думали, что Он был поражаем, наказуем и унижен Богом.

⁵ Но Он изъязвлен был за грехи наши и мучим за беззакония наши; наказание мира нашего было на Нем, и ранами Его мы исцелились.

⁶ Все мы блуждали, как овцы, совратились каждый на свою дорогу; и Господь возложил на Него грехи всех нас.

⁷ Он истязуем был, но страдал добровольно и не открывал уст Своих; как овца, веден был Он на заклание, и как агнец пред стригущим его безгласен, так Он не отверзал уст Своих».

Я не могу без слез читать эти строки. Да, мне жаль Христа распятого, окровавленного, униженного, Сына Божьего, Царя Царей, Того, чье имя мы должны произносить с трепетом и почитанием. Но там, на кресте за грехи наши, за отступление от Божьих законов, за наши неправедные дела мог бы быть каждый из нас. Каждый. Но Иисус в своей великой любви пожалел согрешившее человечество и взшел на крест Сам. Не ты, читатель. Не я. А Он.

Все, что прилагается к этому празднику — все это от человеческого желания — пасхи, крашеные яйца и другое. Иные день этот отдают мифическому богу виноделия — Бахусу, но это уже на их совести.

Кто же почитает Христа как своего Господа и Спасителя, кто искренне и глубоко благодарит Его — и не только в этот день, а всю сознательную жизнь, — тот и получит награду — вечную жизнь на Небесах рядом с ним — тем, кто отдал себя за нас.

Юлия СТУДЕНЮК

Європарламент 6 квітня цього року проголосував за надання Україні безвізового режиму, а ще раніше Україна виконала 144 пункти Плану з візової лібералізації. Відповідне голосування відбулось в рамках пленарного засідання в місті Страсбург, Франція. Європейський парламент підтримав пропозицію Європейської комісії надати Україні безвізовий режим. «За» проголосували — 521 депутат, «проти» — 75, утримались — 36. Подія гарна та радісна, та ось виникає запитання: «Чи для всіх?»

Лише для власників біометричних паспортів

По-перше, це ще не кінець процедури. Після голосування в Європарламенті рішення повинно бути підтверджено на засіданні Комітету постійних представників країн-членів Євросоюзу (COREPER) з наступним затвердженням Радою ЄС. Далі текст законодавчого акту мають підписати президент Європарламенту і представник головної в ЄС країни (Мальта) з наступною публікацією в офіційному журналі ЄС. Рішення вступить в законну силу через 20 днів після публікації.

Отже, за сприятливих для України обставин вже з 11-го червня 2017 року почне діяти безвізова система перетину кордону в Європу з території нашої держави.

Дія безвізового режиму з ЄС поширюватиметься на країни Шенгенської зони, це всі країни ЄС мінус Великобританія і Ірландія, які вимагають власну візу. Швейцарія, Норвегія, Ісландія та Ліхтенштейн не є членами ЄС, але підтримують Шенген.

В'їзд українцям без віз буде дозволено не довше ніж на 90 днів протягом півроку. Подорожувати до Шенгену без віз можуть лише власники біометричних паспортів — це головна умова. У цьому паспорті міститься інформація про відбитки пальців власника. Крім того, прикордонники можуть вимагати додатково певні документи, аби перевірити мету подорожі, а саме:

- запрошення від родичів чи друзів, якщо ви відвідуєте близьких;
- бронювання готелю, якщо ви подорожуєте як турист;
- запрошення від ділових партнерів або організаторів конференції, якщо мета візиту — бізнес;
- запрошення з університету або підтвердження про участь у семінарах, якщо ви їдете з навчальною метою.

Окрім підтвердження мети подорожі, можуть вимагати: зворотний квиток, аби пересвідчитися,

що ви повернетеся в Україну у відведений термін; підтвердження фінансової спроможності, її доводять випискою з банківського рахунку або ж наявністю готівки з розрахунку близько 40 євро на добу перебування; наявність медичної страховки.

Зазначається, що візитів може бути скільки завгодно, однак слід пам'ятати: безвізовий режим не надає українцям права на роботу в ЄС, це також не дає підстав для виїзду на постійне проживання. Тобто в цих двох випадках українцям потрібна буде спеціальна віза.

За нього боролися до крові

Президент України Петро Порошенко висловив впевненість, що через кілька тижнів Рада ЄС затвердить рішення про надання Україні безвізового режиму. Про це глава держави заявив 6 квітня під час виступу на 10-у Київському форумі з безпеки. Звичайно, подія радісна, і президент не стримував своїх емоцій, обіймаючи присутніх на сцені високоповажних учасників зібрання.

Саме за наше право відчувати себе справжніми європейцями і можливість вільно пересуватися Європою, розпочався Євромайдан наприкінці 2013 року. І через це, і не тільки, Російська Федерація анексувала у нас Крим і розпочала гібридну війну на сході України. Росія не хоче бачити нас вільними та демократичними, та продовжує вбивати українців, знищувати до попелу все навколо. Але за все це зло обов'язково буде великий Божий суд над злочинцями.

Від початку російської агресії минуло вже понад три роки, та кінця поки що, на жаль, не видно. Що досягли ми за цей час — питання, яке висить у повітрі скрізь: вдома, на роботі, на базарі, в магазині, на вулиці... Заради правди треба зазначити, що зрушення є: створено боєздатну армію, розпочату боротьбу з корупцією, але вона така млява, що якщо так

буде і далі, то довгоочікуваний «безвіз» ще й можуть, не дай Боже, назад забрати. Ми позбулися газової залежності від країни-агресора Росії, розпочали децентралізацію і т.д.

А що ж насправді?

Разом з тим уряд хизується, що з 1 січня цього року мінімальна заробітна плата в державі зростає до 3200 гривень. З одного боку — класно, з іншого — «советська уравниловка». Наприклад, лікар і санітарка отримують, практично, однакову зарплату, директор школи і прибиральниця — також. І це ніяким чином не має бути на увазі, аби принизити некваліфіковану працю і людей, які нею займаються. Просто не можна усіх під одну гребінку причисувати.

І ще одне дуже цікаве порівняння. Та ж сама «мінімалка» у розмірі 3200 гривень на місяць — становить за нинішнім курсом 100 євро. Для порівняння — у Німеччині середній заробіток на місяць складає 2000 євро.

Що на свої гроші звичайний українець може придбати після того, як він хоча би сплатить «комірне», тобто квартплату, та дозволить собі харчуватися, але не жирно, бо на більше не вистачить? А ще ж лікарня, дитсадок, школа, проїзд в громадському транспорті. Про новий одяг годі вже й говорити.

Як пояснити простому українцю, що в НАЗК — Національне агентство запобігання корупції — випишують премії за хорошу роботу у розмірі 200 тис. грн. Як зрозуміти селянину, який зранку до смерканку гне свою спину в полі, що депутати Верховної Ради України декларують десятки, а то й сотні мільйонів гривень та доларів готівки своїх статків? А ще цілий автопарк машин, катерів, яхт, нерухомість в Україні і за її межами — звідки, за які і за чий кошти ними все це придбано?

Гірші за африканців

Боротьба з корупцією — улюблене гасло влади. Тільки ось на початку 2000-их років за рівнем корупції Україна була десь близько 20-го місця у світі. А зараз займає 131-е місце серед 176 країн світу, і поруч нас в цьому ганебному списку найвідсталіші африканські країни.

З чим вільному українцю їхати у вільну Європу — зі 100 євро в кишені? Тоді йому треба кілька місяців не їсти, ні за що не сплачувати і нічого не купувати. Як можна мріяти про поїздку до Європи, коли переважна більшість українців не може вчасно дістатися до районного та обласного центрів — немає доріг, необхідної кількості автобусів, і, звичайно, достатньо коштів на проїзд чи бензин для свого авто, яке давно вже треба списати на металобрухт. В такому випадку, говорячи про безвізові поїздки до «старушки-Європи», це виглядає як знущання над нашим знедоленим народом.

«Безвіз» — гарна справа, нас визнали у Європі. Та треба, щоб нас визнали ще й у власній країні — усі ті, у кого у руках влада. А нам усім, звичайним українцям, теж треба до цього докластися. І не на словах, а на ділі. Як? Для початку, хоча б не продавати свої голоси на виборах — таким чином не живити корупцію. Треба починати з себе.

Та й не всіх ще можна в Європу без візи пускати. Напевне, що далеко не всі до того у нас дійшли, не вистачає звичайної культури. Краще, перш за все, мати гарну роботу, достойний заробіток, з якого безболісно можна заплатити 60 євро за візу та консульський збір. Бо поки що той омріяний «безвіз» жодним чином не торкнеться абсолютної більшості українців. Їм просто нема з чим туди їхати — їх кишені та гаманці порожні.

Для того, аби кожен українець міг відчути на собі «безвіз» і скористатися ним, треба спочатку подолати «безгріш». Ось тоді і порадуємося усі гуртом.

Володимир ОБЖИЛАНСЬКИЙ

Дизайнер одяжки, працююча в стилі бохо, представила на суд свою колекцію

В арт-залі Арцизської районної бібліотеки пройшла виставка робіт замечательної арцизської художниці і дизайнера одяжки Тамари ТКАЧ. Сібрались друзя, знакомые, представителі творческой інтеллигенції, ветераны культури і молодежь.

Бібліотека всегда радушно принимает творческих гостей. В этом зале неоднократно проводились выставки-показы работ замечательных арцизских художников. Это первая персональная выставка Тамары Ткач. Знаменательно и символично, что эта выставка открылась в такой теплый и солнечный день, когда все вокруг благоухает и дышит весной, потому что картины Тамары Марковны наполнены весенним настроением: они будто сотканы из воздушных нитей и лучиков солнца и излучают теплый, нежный свет....

Название выставки «На хвлях почуттів» как нельзя точно отражает творческую натуру автора и чувства, движущие его при написании работ: это любовь к родной земле, родной природе, к обычаям и традициям родного края — это восхищение человеком труда и нежные, добрые воспоминания о золотой поре детства....

Прекрасный художник и бард, муж Тамары Марковны Александр Ткач подарил любимой жене музыкальный подарок.

Виновицу торжества поздравили депутат областного совета Игнат Братинюк, помощник депутата облсовета Сергея Паращенко Виталий Давыдов, директор ЦДЮТ Людмила Камбур, ветераны культуры Елена Шварцман и Валентина Евтушек, художник Юрий Слюсарь, фотограф Владимир Коваль, директор художественной школы Владимир Афанасьев, руководитель кружков ЦДЮТ Марина Захарова и другие. Музыкальным украшением творческой выставки стало выступление преподавателей детской музыкальной школы Марины Чернышевой, Ольги Митриевой, Юлии Павлюк. И цветы, цветы — море цветов!

Тамара Марковна не только художница, она — преподаватель, способный пробудить талант в детской душе и разбудить в учениках жажду творчества. Немало ее учеников стали художниками, дизайнерами, архитекторами.

«Талантливый человек — талантлив во всем», — это мудрое высказывание в очередной раз подтверждает свою правдивость на примере Тамары Марковны. Она не только пишет картины, она еще замечательно

шьет, вяжет, вышивает. Короче говоря — творит, и создает эксклюзивную одежду в своем любимом этно-стиле под названием бохо. А страсть к рукоделию Тамаре Марковне привила Марина Петровна Захарова — человек с золотыми руками, широкой душой и неиссякаемой творческой фантазией!

Тут же состоялся парад мод — показ авторской одежды Тамары Ткач в стиле бохо «Вкус свободы». В роли моделей — участницы творческого коллектива «Свитанок» под управлением Юлии Волохиной.

Очень часто при встрече с талантливыми работами художников мы испытываем нечто большее, чем просто эстетическое удовольствие. Радость, которую мы испытываем в такие моменты, — состояние не только душевное, но и духовное. Оно никуда не исчезает, а остаётся с человеком навсегда.

Валерий КОПТЕЛЕЦ

Україна із її багатими землями, яким заздять аграрії багатьох розвинутих країн, до цього часу не займається розвитком сільського господарства на державному рівні. І це в умовах, коли продовольство постійно дорожчає і попит на нього зростає. Та ставку на розвиток цієї галузі на загальнонаціональному рівні чомусь не роблять.

Нереалізовані перспективи найважливішої аграрної країни

На фото: керівник ТОВ «ТАК Агро» Вадим НЕДОСТУП та директор ТОВ «Нива» Іван КІР'ЯКОВ

Об'єднані ресурси та таланти

Згадуються слова колишнього президента Ізраїлю Шимона Переса про наше багатство у цій галузі: «Україна — одна з найважливіших у світі країн в сфері сільського господарства. Ви дійсно багато постачаєте, і ви не повинні від сільського господарства відмовлятися, — ви можете і повинні модернізувати, об'єднати ресурси і таланти народу».

Правду кажучи, саме останнє — таланти народу — довелось використовувати найперше. Адже попри існування численних програм розвитку агропромислової галузі, аграрії до цього часу можуть покладатися виключно на себе.

Ось у господарстві «Нива», яке розташоване у Великомихайлівському районі, землі, як колись у солідному колгоспі — 2 500 га. Та техніки на ній мінімум. То в радянські часи можна було утримувати цілий механізований парк. Зараз же там є лише необхідне. Директор ТОВ «Нива» Іван Кір'яков почав працювати ще замолоду — його робочий стаж розпочався у 19 років. Із тих часів він взяв багато знань по догляду за землею, адже закінчив сільськогосподарський вуз і за фахом агроном. Саме це і допомогло йому пережити нелегкий перехідний період і утримувати господарство на належному рівні. На його глибоке переконання годувальницю треба поважати та доглядати набагато краще, ніж робитися це у наші дні.

— Зараз вже можна точно сказати, що було багато поганого, але по відношенню до сільського господарства інша справа, я не приховую, — було ставлення краще, — впевнений Іван Іванович. — Що саме краще сьогодні? Зараз ми вільніші в праві вибору і в праві придбання необхідного для виробництва обладнан-

ня та всього іншого. А от при союзі було ліпше забезпечення, хоча і сьогодні воно цілком достатнє, але треба покритися. Тоді було так, треба тобі запчастини — під'їхав в Веселий Кут, треба хімія — під'їхав в Веселий Кут, в цьому плані було простіше працювати. Та час йде, Все змінюється. Зі старих керівників, які були в районі, довго працювали — двоє, але й вони відійшли від справ, час змусив взятися за керівниче кермо молоді, таких як я і значно молодших. Ось нам і доводиться самим вирішувати, що купити, де дістати, куди продавати та за якою ціною. Це вже зовсім інші економічні умови.

Переорієнтація на ринок

І якщо рослинництво на Одещині розвивається досить інтенсивно, про тваринництво цього зовсім не скажеш. Високотратне за ресурсами, воно стало збитковою галуззю сільгоспвиробництва. Хоча у господарстві традиції збереглися. Тут тваринництвом займаються. І зиск від цього мають також працівники, а їх тут 50. У раціон харчування, яким забезпечує трудівників господарство, обов'язково входять м'ясні страви.

— Годуємо виключно екологічними продуктами, вирощеними без усіляких добавок. Організуємо триразове харчування в період збирання, а в осінньо-весняний період забезпечуємо дворазове харчування. Використовуємо м'ясо і овочі власного виробництва. Також частину продукції реалізуємо приватникам, — уточнює директор ТОВ «Нива».

Якщо повернутися до теми об'єднання ресурсів та талентів, то найбільше зараз це вдається реалізовувати у рослинництві. У господарстві вирощують озиму пшеницю, ячмінь, соняшник і куку-

рудзу. А цього року вирішили замість гороху і ріпаку спробувати льон — ринок диктує жорсткі умови. Але й земля вимагає свого. Виснажена після постійного вирощування соняшнику, вона потребує відпочинку.

— У нас скоро не буде на чому сіяти пшеницю, це виключно агрономічні прийоми — сівозміна, до якої ми повернулися в останні роки. Життя ж нас змушувало вирощувати більш рентабельні та менш затратні культури, — пояснює співрозмовник. — Тепер же ми змінюємо підхід. Наприклад, сіємо льон, на який зростає попит. А щодо агроризиків, то вони завжди є. Та життя таке — в чомусь програєш, а в чомусь десь і виграєш. Адже не можна орієнтуватися лише на врожай одного року, треба враховувати перспективи всієї сівозміни, а це мінімум 7 років, ми останні роки перейшли на чотирирілля. І якщо менше вродила пшениця, чи ячмінь, то щось таки обов'язково вродить краще. І ми будемо в плюсах якщо не по льону, то по пшениці.

Майбутнє, про яке треба подбати

Ще один лідер із молоді когорти Вадим Недоступ. Теж агроном за фахом, він не захотів проміняти аграрної галузі та сільського життя на міські переваги. Керівник ТОВ «ТАК Агро» прийшов у господарство п'ять років тому, і залишився, бо відчуває, що саме це його життя. Радянського сільського господарства він не застав, в ті часи ще навчався у школі. Та спільним із його трохи старшим колегою є любов до землі. До речі, колектив тут багатонаціональний, і на національність тут зазвичай ніхто не звертає увагу. Головне — ставлення до роботи, фаховість та відданість справі. У господарстві, яке розташоване у Новопетрівці Великомихайлівського району, збереглися і традиції, і розміри попередніх часів. Воно практично залишилося за площею таке, яким був колись тут колгосп.

— В нашому господарстві тваринництва немає, вирощуємо пшеницю, ячмінь, кукурудзу, горох. Це культури, на які є попит, — розповідає Вадим Володимирович. — Та треба працювати на перспективу, необхідно дивитися в завтрашній день. А найбільша перспектива буде тоді, коли буде визначеність у питанні купівлі-продажу землі. Вже треба або вирішити конкретно, що робити, або не чіпати це питання взагалі. Зараз же ми як ті коні, що весь час в упряжі. Так неможливо працювати, це ж не квартира на 5-му поверсі, яку придбав і все. Це село.

Враховуючи, що Україна аграрна країна, де у цій галузі є велика перспектива на світовому ринку продовольства, сільгоспвиробництво треба розвивати і далі. Та от мої співрозмовники дуже потерпають за те, що це буде не так і швидко.

— Коли я сьогодні працюю на полі, я повинен розуміти, що стане з ним через рік або два. Бо це визначає мої права, і дає можливість враховувати перспективу. Дуже важко, коли ти не знаєш, що тебе чекає завтра. Тож насамперед, треба державі дати нам стабільність, щоб ми розуміли свій статус, і вклались в землю, — каже керівник ТОВ «ТАК Агро». — Нам слід дбати про якість наших земель і про розвиток тваринництва, і планувати так, як робить це гарний господар. Бо наче й маємо перспективи, а не використовуємо їх.

А ще обидва підкреслюють те, що на сьогодні ми спостерігаємо дивну, не вельми приємну картину: в ковбасі, що продається, немає м'яса, а на прилавках багато молочної продукції, в якій немає молока. Такого не повинно бути. Необхідно працювати не лише маючи у перспективі постійне збільшення кількості продукції. Якісні продукти харчування — ось що зараз має великий попит на світовому ринку. Це майбутнє галузі, перспектива України, і не лише в країні, а далеко за її межами. Адже нашу країну вважають найперспективнішою у цьому. І гріх таким не скористатися.

Олеся ОЗАРІНСЬКА

ЖИТТЯ ОБЛАСТІ

У Роздільній хочуть створити філію міліцейського музею

Вже 18 років як почав де-факто діяти у Роздільній музей історії створення і діяльності міліції Роздільнянщини. Ветерани за сприяння діючих працівників міліції доклали чимало зусиль і зібрали чимало цікавих і цінних експонатів, документів, історій, біографій тощо. Вони розміщені у спеціально обладнаній кімнаті, що знаходиться у будівлі місцевого відділу сучасної Національної поліції.

Та надати офіційного статусу музею не вдалося через бюрократичні перепони. Час іде, проводяться реформи у системі МВС, необхідно поповнювати музейні фонди і щодо створення нацполіції зокрема. Самі експонати також потребують догляду, відповідного збереження, і головне — знайомити із ними наших громадян і особливо молоді. Адже історія міліції — це не лише сухі відомчі документи і фотосвітлина — вона тісно переплетена із історією рідного краю і більшість із зібраних експонатів є унікальними, єдиними починаючи із 1920 року. Щороку цей музей відвідує понад тисячу осіб і користується великою популярністю.

Задля збереження історичного надбання Рада ветеранів ОВС у Роздільнянському районі звернулася до районної ради із клопотанням про об'єднання фондів із Роздільнянським історико-культурним народним музеєм — створивши на базі останнього філію міліцейського музею. На останній сесії депутати одностайно підтримали таку пропозицію і надали згоду. Після чого на запрошення начальника відділу нацполіції Кашперука О.Є. та громадського завідувача музеєм ветерана Нерознака І.В. депутати завітали до музею на екскурсію.

Тетяна ШЕВЧЕНКО

Політичний сепаратизм і популізм — сучасна загроза України

Розпочнемо з головного. Аби не було двозначностей. Сепаратизм (від лат. *separatus* — відокремлення) — політика і практика відділення частини території держави з метою створення суверенної держави чи набуття статусу дуже широкої автономії. Загальне визначення сепаратизму є те, що це пропаганда стану культурного, етнічного, або національного відділення від ширшої групи.

Бесарабія Одещини — спекуляція на мовному питанні знову розкачується

Політичний сепаратизм — найчастіше вдається до пошуку форм дискримінації, які регіон начебто зазнає з боку центральної влади (культурної, мовної, економічної), тому порушує питання про відокремлення території, вбачаючи в цьому єдиний засіб ліквідації цих форм дискримінації.

5 квітня 2017 року відбулося пленарне засідання 13-ї сесії Саратської районної ради 7-го скликання. За проходженням сесії спостерігали чимало представників громадськості, зокрема організації «Українська Бесарабія», «Патріот», ветерани АТО Саратського, Арцизького та Татарбунарського районів.

Голова ГО воїнів АТО «Патріот» Анатолій Живора пояснив усім присутнім на сесії, що така увага громадських активістів до пленарної роботи депутатського корпусу Саратщини викликана інформацією, що в ході сесії планувався розгляд питань щодо мовної політики держави та засудження торговельної блокади з окупованими територіями Донбасу. Після виступу Анатолія Валерійовича на сесії ситуація значно змінилася — його красномовна промова вплинула на депутатів, що в подальшому значною мірою позначилося на прийнятті рішень.

Враховуючи, що з таких питань проти так званої «мовної дискримінації» за ініціативою Опозиційного блоку нещодавно вже були прийняті рішення в Тарутинському, Болградському, Ренійському та Ізмайльському районах, ветерани АТО вважають такі дії провокацією та спробою дестабілізувати суспільно-політичну ситуацію в південних регіонах Одещини.

Представники громадськості застерегли депутатів Саратщини від збурення таких небезпечних тем, нагадавши, що саме з таких провокацій, зокрема, щодо мовного питання, починалися сумнозвісні події в Криму та на Донбасі, які призвели до війни та окупації Росією наших українських територій.

Народні обранці Саратської районної ради прислухались до громадськості, і питання мови на сесії не розглядали. Хоча, за словами окремих депутатів, спроби представників Опозиційного блоку включити його до порядку денного сесії все ж були. Однак їх відхилили ще на стадії обговорення в постійних комісіях, що передували сесії.

Але, на щастя, серед членів Опозиційного блоку є багато порядних, нормальних людей, які по всьому випадково потрапили в цю організацію. Їм треба лише зрозуміти, що вони виконують ганебні вказівки «верхушки» цієї, вибачте, партії. Таким людям хочеться побажати одного — тікайте звідти!

Отже, для тих, хто досі ще не зрозумів, ветерани АТО попереджають: в Бесарабії, на Одещині і в Україні — сепаратизм не пройде!

А в цей час в Одесі популісти вкручували народу лампочки

Популізм (від лат. *populus* — народ) — політика, яка апелює до простих народних мас, їх надій, страхів, незадоволення життям, і ґрунтується на протиставленні інтересів широких мас населення інтересам еліти. Поняття найчастіше вживається для означення

Черга за лампочками в офіс ВО «Батьківщина»

політики загравання влади з народом для забезпечення популярності або також поверхневої критики «верхів», «еліти», «влади», що характеризується демагогічними гаслами та необґрунтованими обіцянками.

В чому секрет успіху лідера ВО «Батьківщина» — Юлії Тимошенко? Так, ніхто не стане заперечувати того, що вона харизматична, вродлива та розумна жінка. Та ще й смілива, може приборкати не лише чоловіків-політиків, а й справжнього, живого тигра. Пам'ятаєте те фото на календариках в рік тигру — Юля і Тигруля.

Попри хвороби, перебування в місцях позбавлення волі, вона залишається такою ж чарівною. Але це не головні її гідності та переваги, ні. Відповідь в іншому, і вона доволі проста: як і раніше, народ любить її за те, що вона неперевершений майстер популізму — театральні розповіді про те, про що говорять усі: на чому світ стоїть — сварити владу. А коли слова вже занадто стають заїждженими, заграючи з електоратом, Леді Ю вигадає щось новеньке.

Ось, наприклад, із свіженького — вкручування економних електролампочок в квартирах людей. Так, саме вкручування, а не «тупа» роздача. Для цього пенсіонеру чи малозабезпеченому, а таких у нас 95% населення, потрібно лише прийти в офіс ВО «Батьківщина». Там треба написати заяву, вказати свою адресу і чекати дома на стільчику спеціально навчену людину, яка особисто прийде до вас додому, власноруч викрутить стару лампочку і прилаштує нову, енергоощадну. І, скажіть, будь ласка, як її, матір Терезу, тобто Юлю, за це не любити?!

Таким чином, результат, як то кажуть, «на лице» — людина, вмикаючи кожен раз світло у своїй оселі, прямуючи серед ночі в туалет чи спозаранку на кухню, згадає її — Юлію Володимирівну, ту саму, що несе та дає людям світло. Майже як Ілліч. Тож пенсіонери та малозабезпечені дуже вдячні їй, ще й усім своїм друзям та знайомим про це розкажуть. В свою чергу, спеціально навчені люди мають в своєму партійному блокнотику адресу врятованого споживача електоральних послуг, і, фактично, вже вільний доступ до нього, особливо напередодні чергових та позачергових виборів. А вони в Україні, як відомо, ой, як часто відбуваються! Чи варто тоді ще думати над тим, за кого ж люди будуть голосувати.

Все це було би дуже смішно, якби не було так гірко від того — це і є цинічний підкуп виборців. Бо кожна

«халявна» лампочка — це ціна, за яку намагаються політики задешево купити людську гідність.

Та як не дивно, але в лавах ВО «Батьківщина» в Одеській області теж є багато порядних, авторитетних і заслужено шановних людей. Це, зокрема, мери міст, які своєю роботою довели, що вони, дійсно працюють для людей і для країни. Про що й розповідала «Народна думка». Але в тому лише їх особиста заслуга і людей, які обрали їх.

Ставлення в Європі до підкупу виборців

У 1989 році у сусідній з нами Румунії сталася, насправді, страшна подія. Розгніваний люд скинув з посади давнього керманіча своєї країни Ніколае Чаушеску. Після суду, який тривав всього півтори години, йому та його дружині Олені, винесли вирок — смертна кара, що було приведено в дію відразу. Прямо на подвір'ї, з автомата подружжя Чаушеску було розстріляно. 29 куль дісталось Ніколае, трохи менше його дружині. Згодом, суддя, який виніс цей вирок, наклав на себе руки. Сьогодні увесь цивілізований світ вважає, що в такий спосіб вирішувати долю подружжя Чаушеску не можна було, суд потрібно було здійснювати в демократичний спосіб.

Але так чи інакше, з того часу в Румунії ненавидять корупцію, а політичну корупцію — особливо. Приклад тому — зовсім недавно один з кандидатів на виборах влаштував, як на його погляд, безневинну добродійну акцію: пригощав виборців смаженими курчатами. Ця політична «щедрість» коштувала йому кілька років позбавлення волі і тавра на все життя. А до цього він був шанованим викладачем інституту.

І ще, нинішній очільник антикорупційного бюро в Румунії, жінка, посадила за грати брата колишнього Президента Румунії Траяна Басеску ще за часи його президентства. Той навіть не посмів втрутитись у цю справу. Фантастика? Для України — так.

Дорогі співвітчизники, уявіть собі таку картину: в Україні на час виборів діє виборче законодавство Румунії. Що б тоді було з нашими кандидатами в депутати, які перед виборами асфальтують тротуари та подвір'я людям, роздають гроші, гречку та продуктові набори, створюють благодійні фонди, під гаслами яких освоюють бюджетні кошти, вкручують лампочки і т.д. Уявили?

То що нам робити в даних умовах?

Слід зрозуміти, що в той час, коли в країні йде війна, той, хто зараз знову порушує спекулятивне питання про так звану «мовну дискримінацію» — не є другом України, і він здійснює злочин проти своєї країни.

Ми маємо усвідомити, що якщо нам пропонують задарма замінити лампочки в наших оселях, — це погано прихований спосіб підкупу виборців, і це є також злочин. Судячи з того, що лампочки вкручують вже зараз, то, можливо, вже й вибори не за горами. А раз так — женіть в шию цих «благодетелів» з порогу.

Той, хто захоче стати кандидатом у якісь депутати, має довести виборцям природу своїх статків і переконати в цьому людей. Не переконає — треба також таких гнати. А то забрав у вас на мільйон, а дав подачку на копійку.

Люди, друзі, багатонаціональний український народ, є пропозиція — давайте на найближчих виборах проголосуємо по совісті, а не за гроші і нікчемні подарунки. А коли через кілька років нас запитують діти та онуки щось про нашу владу і чого ми так добре живемо, то ми їм скажемо чесно: «Це ми, діточки, обрали для вас таке життя — ваші тато, мама, дідусь та бабуся. Ми захотіли все робити чесно».

Ось тоді і побачимо, чи то «добре живемо» в лапках, чи воно є так насправді. Кожен з нас відповідальний за це: зараз і перед наступними поколіннями.

Федір ПАВЛОВСЬКИЙ

Герої дивляться на нас з небес

В Одесі на проспекті Шевченка поруч з будівлею Одеської ОДА біля каменю, закладеного для спорудження меморіалу на честь воїнів, які поклали своє життя за незалежність і цілісність України, 7 квітня відбувся міжконфесійний молебен.

Організатори — волонтер Олександр Дубіненко зі своїми колегами, ГО «Спілка ветеранів АТО Одещини», до якої входять 18 ветеранських організацій з усієї області.

До початку молебну розпочала свою роботу мобільна фотовиставка — «Неоголошена війна», яка була створена ще в 2014 році. На стендах — світліни з сучасної українсько-російської війни на сході України. Організатори фотовиставки — Владислав Балінський, Ігор Зюбін, Олена Захарченко, Тетяна Мумладзе. Вони також свого часу доклали багато зусиль аби Одеська міська рада все ж таки визнала Росію країною-агресором.

Ці люди багато роблять для того, аби показати страхіття російсько-української війни, і зараз їм хотілося показати мешканцям Одеси, що ця війна продовжується, вона поруч і це дуже страшно. Дата вибрана не випадково — саме 7 квітня 2014 року з трибуни Верховної Ради України вперше прозвучав термін «АТО на сході України». Саме там цього дня терористи і російські найманці захопили перші державні установи.

В пам'ять про сумну дату захід проводиться другий рік поспіль 7 квітня. Цього ж року — у вигляді марафону

КРИК ДУШІ

демонструються фільми в кінотеатрах про війну, до яких приходять небайдужі вчителі з школярами.

А ще, просто на землі — портрети загиблих воїнів. Вони пішли у рідну землю, а з неї — піднялись у Вічність. І вже з Небес дивляться в очі кожному із нас, мов запитуючи: «Скажіть українці, адже ми недарма загинули за вас, поклавши життя своє за Україну». Кожен з нас повинен дати щирі відповідь на це запитання.

Владислав ОЗАРІНСЬКИЙ